

та господарка. Него день бѣхме шесть. Прѣди да тръгнемъ, напоихъ ни и ни назовихъ.

— Кой кое магаре ще вземе? — попита Драганъ.

— Ще теглимъ жребе, — се обади Иванка.

— Добрѣ, съгласни! обадихъ се всички.

Написахъ на книжки 6 нумера, турихъ ги въ шапка и взехъ да теглѣтъ.

— Номеръ три! — извика радостно Трайко, като тичаше къмъ мене. Наистина азъ бѣхъ номеръ три.

Слѣдъ това всички се качихъ и тръгнахъ.

Драгни биеше съ пръчка моя събратъ да ме испревари, но азъ вървѣхъ по-бързо, та Трайко нѣмаше нужда и отъ пръчка. Азъ тичахъ най-напрѣдъ отъ всички.

Достигнахме до единъ мостъ. Азъ видѣхъ, че моста е прогнилъ та се върнахъ назадъ.

— О, хо, напрѣдъ мой приятельо, напрѣдъ по моста! заповѣда ми Трайко. Но азъ се спирахъ. Той взе да ме бие и се слиса съ мене. Другаритъ му се засмѣхъ и пустихъ напрѣдъ. Щомъ дойдохъ до изгнилитъ дъски на моста и хопъ! — Драгни потяна съ магарето въ водата

— Единъ прѣтъ! Единъ прѣтъ! По скоро . . .

Дѣцата се развивахъ и разтичахъ за помощъ. Найсетнѣ Стойко донесе единъ дѣтътъ прѣтъ, прострѣ го

